

Julens tegn

Carl Fr. Wisløff - [Lov og Evangelium 2013 - Nr.10](#)

Barnet i krybben er julens tegn, på samme måte som korset og den åpne graven er påskens tegn, og ildtungene pinsens. Slik blir det jo sagt i juleevangeliet: Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn, svøpt, liggende i en krybbe.

På én måte er julens tegn tilsynelatende det letteste å forstå. Hva kan være vakrere enn bildet av Maria og det lille barnet hennes, som hun har lagt i en krybbe fordi hun ikke hadde noen bedre barneseng til sin førstefødte. Det taler til vår fantasi – og til vår medlidenhet.

Men har vi forstått tegnet?

Krybben og barnet

De største kunstnere har valgt stallen og krybben som motiv. Det er neppe tall på alle de store og små kunstverk som viser oss Maria og krybben og barnet. Og det er underlig å tenke på: Alt det Jesus rørte ved ble annerledes. En krybbe er vel i seg selv ikke noe merkverdig motiv. Nei, men det ble et motiv for kunstnerens inspirasjon da Jesus lå i den.

På samme måte er det med korset. Før Jesu tid var korset noe en tenkte på med skrekk og gru. En kan tenke på hvordan en galge eller en guillotine står for oss som symbol på brutalitet, død og elendighet. Vi grøsser ved tanken. Hvem skulle velge en galge til merke eller symbol? Det var ikke annerledes med et kors. Men så kom den dagen da Jesus døde på et kors. Senere valgte hans venner på jorden nettopp korset til seierstegn.

Jesus hadde rørt ved det, og så ble det annerledes. Slik også med krybben. Vi beundrer de mange vakre og stemningsfulle bilder av den hellige natt. – Men fatter vi dermed tegnet?

Det er bare én vei til å forstå det. Vi må huske på at det er Gud selv som har gitt oss dette tegn. Derfor må vi la hans eget ord tolke det for oss. Guds ord, Bibelen, må få si oss hva tegnet betyr.

En rent menneskelig betraktning av barnet i krybben kan ikke føre oss lenger enn til føleri og sentimentalitet. Men Guds ord kan si oss hva Gud selv har tenkt og gjort.

Gudsfryktens hemmelighet

Stor er gudsfryktens hemmelighet: Gud åpenbart i kjød. Slik sier Paulus ([1Tim 3:16](#)).

Mye er sagt med dette ordet. Alle vet hva en hemmelighet er. Nå før jul har det vært mange små og store hemmeligheter i de tusen hjem. Både voksne og barn har glede av å gjøre i stand hemmeligheter – i form av gaver som skal ligge under juletreet.

Men slike hemmeligheter har det med seg at når gaven er pakket opp, så er det ingen hemmelighet mer. Slike hemmeligheter varer bare til de blir avslørt.

Guds ord taler om en hemmelighet – på gresk heter det «mysterion» – så er meningen en helt annen.

Det «mysterion» som Guds ord taler om her, vil alltid vedbli å være en hemmelighet.

For dette at Gud ble åpenbart i kjød, det kan min tanke aldri fatte. Det ligger altfor høyt for vår menneskelige forstand. Vi får vite at Gud ble menneske. Vi får vite at Ordet, Guds Sønn av evighet, ble kjød og tok bolig iblant oss. Vi kan lære å tro det også, ved Guds Ånds veiledning.

Men et «mysterion» er det fremdeles. For hvem kan fatte noe så merkelig? Hvem kan fatte dybden i et slikt budskap?

Vi kan bare lytte til det, takke for det, og ta imot det.

Vi kan forsøke å samle Bibelens tydning av julens tegn i to setninger: Den evige Guds Sønn, han som var født av Faderen fra evighet, han ble menneske. Derfor kan du nå peke på dette menneske og si: Her er Gud! Hvem kan fatte noe så stort?

Hvor skal vi søke Gud?

Barnet i krybben, læreren på berget i Galilea, smertenes mann i fornedrelse på korset – dette er Gud.

Slik tenker ikke vi mennesker. Våre egne religiøse tanker og drømmer går i en annen retning. Til alle tider vil mennesker søke Gud hvor de aldri finner ham. De søker i mystikkens sjelesving, i meditasjonens øvelse som skal løfte dem opp i en høyere, guddommelig sfære – der vil de søke Gud. Eller kanskje i sitt eget indre, idet de drømmer om en guddomsnist som bor i menneskehjertet, en del av guddommen som kan bringes til å blusse opp i en mystisk erfaring av det evige.

Men nei, slik vil ingen finne Gud. Det er krybben og korset du skal gå til, om du vil finne ham. Når Gud har bøyd seg så lavt ned at han er blitt vår bror, født av en kvinne som vi, da skal du ikke late som om du i stor åndelighet kan løfte deg opp til Gud i lysets bolig.

Hvorfor ble det slik? Hvorfor ble Guds Sønn menneske? Martin Luther sier det slik:

Guds Sønn er kommet til oss ned fra høye himmerike, fordi vi ingen råd oss vet der opp til ham å stige. Vår gjerning ei rettfærdiggjør, men Kristus kommer, lider, dør, han har oss himlen vunnet.

Hebreerbrevet sier det så klart og tydelig: Jesus har del i blod og kjød akkurat som alle mennesker har, for at han ved døden kunne gjøre den til intet som har dødens velde, det er djevelen ([Heb 2:14](#)).

Se hen til barnet som er født av jomfruen, så ser du din bror og din stedfortreder. Han er kommet for å gå helt inn i dine kår, bli deg selv lik i alle ting uten synd, og så ta på seg straffen for alle dine synder.

(Utdrag fra boken «Lyset skinner i mørket», Lunde forlag 1976 [Lov og Evangelium 2013 - Nr 10](#) - Shafan 06-12-13)